

Domstolene, der neppe behøvede Veiledning, men navnlig det underordnede Politii og dem, der kunde komme ind under Lovens Straffestemmelse. De efterseete, i slike Sager her i Landet affagte Domme udviste tilstrækkeligt, at Retterne altid havde lagt de formeentligen til Sagens Natur svarende Betragtninger til Grund for at bestemme, hvad der i dette Slags Tilfælde var virkelig Forseelse. Herfor havde der altsaa ingen Forhindring været tilstede i den allerede eksisterende Lovgivning. Hvad den alt eksisterende Lovgivning havde lagt Hindringer i Veien for, var hver Gang at belægge deslige Forseelser med en til Tilfældets Beskaffenhed svarende Straf. Med Hensyn til disse Betragtninger havde Udvalget derfor eenstemmigen formeent at burde foreslaae i Lovtexten at lade de Ord: „Dyrplageri navnlig ved“ aldeles udgaae, og at indskyde Ordet „navnlig“ senere i Sætningen, saaledes at Texten paa dette Sted kom til at lyde, som følger: „Hvo der gjør sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Dyr, navnlig af Huusdyr“ etc. Man formeente, at derved Lovens Udtryk vilde blive mere bestemte og tydelige, idet det blev klart, at Dyrplageri — hvilket Ord man forøvrigt, som ofte brugt i Rettergangssproget, ikke fandt Foranledning til at foreslaae udelukket af Lovens Titel — netop væsentligen kun bestod i den raa Mishandling og grusomme og oprørende Behandling af Dyrene. Det var disse Kjendetegn, og ikke selve Plagen for Dyret, der jo blev lovlig, naar et fornuftigt Formaal forøvrigt gjorde den uundgaaelig, hvilke egnede sig til at antyde Forseelsens Begreb. Overhovedet kunde ikke Noget blive Dyrplageri, blot fordi det var en Plage for Dyret, men fordi det var en Plage, som det civiliserede Samsunds Fornødenhed ikke udkrævede eller ikke taalte at der tilføiedes Dyret. At overlasse eller sulte et Dyr, blot for at skaffe disses Eier en vis bliffelig Fordeel, kunde s. Ex. det civiliserede Samsunds Fornødenhed aldrig udkræve og heller ikke godt taale.

Med Hensyn til Straffens Fastsættelse havde man været enig i ikke at foreslaae nogen rin-

gere Straf end en Mulkt af 10 Rd., idet man forhøiede Maximum til 200 Rd. For saaledes at lade den ringeste Straf blive et appellabelt Beløb troede man at forskjellige vægtige Hensyn maatte tale, hvilke ogsaa det andet Thing havde søgt at ramme, deels ved at undlade at omtale et saa ringe Minimum for Straffen som den i Lovudkastets oprindeligste Skikkelse foreslaae Mulkt af 2 Rd., deels ved at sætte Amtmanden i et særdeles Forhold til de i Anledning af dette Slags Forseelser anlagte Sager.

Det var uundgaaeligt, at i Sager af denne Art særdeles Meget maatte beroe paa Rettens Skjøn. Dette Skjøn vilde imidlertid ingenlunde ganske savne en objectiv Basis, naar Sagen blot var af ringeste Betydning, da saa en virkelig offentlig Mening og dermed et virkeligt offentligt Krav med Hensyn til det hver Gang foreliggende Tilfælde vilde være tilstede, og det da formeentlig ikke vilde være vanskeligt at afgjøre, om der var Straffskyld tilstede eller ikke. Men under slike Omstændigheder syntes da, efter Forseelsens Natur, en Mulkt af 10 Rd. som Minimum ikke at være for høi. Det var kun, hvor Sagen var saa ubetydelig, at en saadan almindelig Formening om Tilfældet ikke havde dannet sig, og hvor derfor blot den individuelle Anskuelse, saavel hos de forskjellige Dommere som og — hvad der var værre — hos det forskjelligartede underordnede Politipersonele, kunde blive afgjørende, især med Hensyn til om i en sliq Anledning Noget blev factisk draget for Retten eller ikke, at der vel kunde blive Tale om en mindre Strafs Anvendelse, men at der da og tillige vilde opstaae andre Betenkeligheder. Det kunde saaledes kun lidet nytte den, der muligt isølge en Politibetjents eller Sognefogeds individuelle Skjøn om, at han havde været for nærgaaende mod et Huusdyr, blev undergivet hele Ulempen af en unyttig Politiiundersøgelse, at Amtmanden siden fik det i sin Magt at forhindre, at der gik Dom i en saadan Sag. Den Tiltaalte var maaskee endog bedre tjent med at blive frikjendt ved Politirettens Dom end ved Amtmandens Resolution om, at Dom ikke ved Retten maatte affiges. Det antoges derfor bedre, at Straffestemmelsen strax fra Begyndelsen af ved Mulkt-